

ČASOPIS

Co bylo, je a bude ve **Slováckém divadle**

Král u potoka návrh scény: Eva Jílková

březen / duben 2018

Obsah

Úvodník „Hlava mazaná“

Úvodní slovo ředitele divadla Michala Zetela 3

Bylo

Kdo se letos radoval ze Slováckého Oskara? 4–5

Mezičas 1

Ze zákulisí: Povolání: Inspicient 6–7

Je

Březnová novinka: Kříž u potoka 8–9

Mezičas 2

Hosté Slováckého divadla: Radim Vizváry a Simona Stašová 10–11

Je

Rozhovor herečky Terezy Novotné s režisérem

Martinem Františkem 12–13

Jak to vypadalo na zahajovací zkoušce Kříže u potoka? 14

Bude

Chystáme v dubnu: Kdy bude po válce 16–17

Zoja Mikotová o novince Kdy bude po válce – rozhovor
šéfredaktorky Blanky Šmejdovcové 18–19

Mezičas 3

Výstava Michaela Kadlečka ve Slováckém divadle 20–21

Program březen–duben 22–23

Počasí

Herecká předpověď počasí na dva měsíce 24

KONTAKTY: Ředitel a umělecký šéf: MgA. Michal Zetel, Ph.D.; Manažerka a zástupkyně ředitele: MgA. Jitka Honsová

Redakce ČASOPISU: Josef Kubáník; Mgr. Iva Šulajová; MgA. Markéta Špetíková; Blanka Šmejdovcová, Dis.;

Grafický design: Mgr. A. David Zezula; Grafické zpracování: Joker, Uherské Hradiště

Foto: MgA. Marek Malůšek, archiv Slováckého divadla

SLOVÁCKÉ DIVADLO Uherské Hradiště, příspěvková organizace,

Tyršovo náměstí 480, 686 01 Uherské Hradiště,

tel.: 572 55 44 55, mobil: 739 06 17 47, e-mail: smejdovcova@slovackedivadlo.cz,

www.slovackedivadlo.cz

**Slovácké
divadlo**

Úvodník „Hlava mazaná“

Velevážené publikum,

v únoru, konkrétně v sobotu
sedmnáctého, proběhl společný ples
Slováckého divadla a společnosti
Ray Service.

Michal Zetel
ředitel divadla

Brilantní Prestige Symphony Orchestra pod taktovkou Viktora Kozánka vyhrával báječně a naši zpěváci v čele s Tomem Šulajem, Pavlínou Hejčmanovou a dalšími zpívali, jak se na herce Slováckého divadla sluší – fantasticky. Celý klub kultury byl nádherně nasvícený, koštovala se skvělá vína z vinařství Jakubík, raut byl luxusní a tančilo se a slavilo, nálada byla strhující. A krom toho všeho se také předávaly výroční ceny. Vyhlašovali jsme vítěze divácké ankety Slovácký Oskar, odborné ceny Největší z pierotů a Ceny komediantů, kterou udělují členové uměleckého souboru SD ostatním profesím z tvůrčích týmů, například skladatelům nebo výtvarníkům.

Všem oceněným i nominovaným gratuluji! Podrobné výsledky najdete na našich stránkách i uvnitř tohoto čísla Časopisu. Jednoho tvůrce ovšem vyzdvihnout musím. Krom toho, že cenu za nejlepší inscenaci sezóny získal jakožto režisér Igor Stránský za Královu řeč jak od diváků, tak i od odborné poroty, obdržel za hlavní roli ve stejném kusu Slováckého Oskara i Pavel Hromádka a u odborné poroty byl alespoň v užším výběru. Je to velký úspěch a mně nezbývá, než svému předchůdci hluboce smeknout a od srdce gratulovat. Bravo, pane Stránský! Děkuji také všem divákům, kteří se hlasování zúčastnili a na tomto místě bych ale přeci jen poprosil ostatní, kteří letos nehlasovali, aby svoji účast v anketě příští rok znovu zvážili. Krom toho, že můžete vyhrát ve slosování hezkou cenu, dáváte nám tak najevo, že vás naše práce zajímá a poskytujete nám tím cennou zpětnou vazbu. Můžete tak učinit prostřednictvím hlasovacích lístků dostupných v divadle a nově i online na našich webových stránkách.

Přeji vám krásné jaro a brzy na viděnou ve Slováckém divadle.

Bylo

Ceny posbíral Platonov a Králova řeč

Na plese Slovákého divadla se v polovině února rozdávaly ceny pro nejpopulárnější osobnosti a inscenace Slováký Oskar a rovněž i trofeje odborné poroty Největší z pierotů. Kdo se z nich radoval?

Josef Kubáník
tiskový mluvčí a herec

Nejoblíbenější herečkou loňského roku je podle diváků Petra Staňková, která zabodovala především hlavní rolí v inscenaci režisérky Anny Petrželkové Měsíc nad řekou. „Na začátku zkoušení jsem bojovala se studem, protože před tak velkou a těžkou rolí cítíte respekt. A i když se těšíte a chcete se uvolnit, tak máte prostě strach. Uvědomujete si, že jste v obležení zkušených a nadaných lidí a nechcete to zkazit,“ prozradila Petra Staňková. Jejím mužským protějškem se stal Pavel Hromádka, jenž u publika zabodoval coby koktavý král Bertie v Králově řeči režiséra Igora Stránského. „Na roli Bertieho pro mě byla nejzajímavější nejspíš jakási dvojpolnost – slabost i síla. Slabost daná drsným dětstvím, odtud koktání i jiné nemoci a taky téměř neexistující sebevědomí. A síla jakási vnitřní, která se v něm někde uvnitř, i přes to všechno, stále vyskytovala – nevzdat to, nezahořknout,“ řekl herec, jenž byl za stejnou postavu letos nominován i na Cenu Thálie. Králova řeč se stala i divácky nejoblíbenější inscenací loňského roku.

Odborná porota se s diváky shodla na posledně jmenovaném titulu, z hereckých výkonů ocenila Tomáše Šulaje v titulní roli Platonova a Terezu Novotnou jako Annu Petrovnu

Vojnicevovou ve stejné inscenaci režiséra Břetislava Rychlíka. „Platonov byl pro mě v podstatě protiúkol a jsem rád, že jsem se s takovou postavou mohl na jevišti potkat,“ uvedl oceněný herec. Pro jeho kolegyni byla Anna Petrovna Vojnicevová návratem na divadelní prkna z mateřské dovolené. „Učila jsem se zas zkombinovat divadlo s rodinou v plném nasazení. Během zkoušek jsem zkoušela zapomenout na to, co se děje doma a naopak. Moc mi to nešlo, měla jsem v hlavě solidní guláš. Ale jsem za tuto hereckou příležitost moc ráda,“ řekla Tereza Novotná.

Poslední cenou, o níž rozhodli sami herci, byla Cena komediantů. Trofej si odnesly Juliána Kvíčalová a Markéta Šlejmarová za scénografii k pohádce režisérky Zoji Mikotové O Květušce, zahrádce a babici Zimici.

Které inscenace soutěžily?

Králova řeč, režie: Igor Stránský

Marvinův pokoj, režie: Michal Zetel

Měsíc nad řekou, režie: Anna Petrželková

Špalíček veršů a pohádek (O Květušce, zahrádce a babici Zimici), režie: Zoja Mikotová

Platonov – Ztratil Hospodin trpělivost?, režie: Břetislav Rychlík

Falešné našeptávání, režie: Radovan Lipus

Slováký Oskar 2017

Divácká cena popularity udělovaná od roku 1994.

Nejzajímavější inscenace: **Králova řeč**

Nejzajímavější ženský herecký výkon: **Petra Staňková**

Nejzajímavější mužský herecký výkon: **Pavel Hromádka**

Největší z pierotů 2017

Cena odborné poroty udělovaná od roku 1996.

Nejlepší inscenace: **Králova řeč**

Nejlepší ženský herecký výkon: **Tereza Novotná**

Nejlepší mužský herecký výkon: **Tomáš Šulaj**

Cena komediantů

Cena udělovaná od roku 2012 herci Slovákého divadla ostatním nehereckým profesním kolegům.

Juliána Kvíčalová a Markéta Šlejmarová

1/ Petra Staňková se Slovákým Oskarem

2/ Pavel Majkus a Pavel Hromádka s cenou Největší z pierotů pro Královu řeč

3/ Tereza Novotná s cenou Největší z pierotů

4/ Tomáš Šulaj s cenou Největší z pierotů

5/ Markéta Šlejmarová s Cenou komediantů

Mezičas 1

Ze zákulisí: Povolání: Inspicient

David Vacke a Štěpán Goiš odhalují v nové rubrice Ze zákulisí, co obnáší práce inspicienta.

Blanka Šmejdivcová
šéfredaktorka

Davide a Štěpáne, mnoho lidí možná vůbec netuší, co takový inspicient dělá. Můžete prozradit více o vaší profesi?

David Vacke: Většina lidí zná inspicienty především kvůli starším filmům jako ty, co volají herce na jeviště. A je pravda, že to je základ celé inspicientské práce. Ovšem během představení k tomu patří i koordinace mnoha dalších složek a profesí, které se na představení podílejí. Ať již jsou to osvětlovači, zvukaři, jevištní technici, garderobiérky, rekvizitářky, maskérky, štychařky, obsluha mikroportů, nápověda nebo inspektorka hlediště. Inspicient pak většinou sám ovládá oponu, někdy také dýmostroj a asistuje v zákulisí při akcích všeho druhu. Před samotným představením je zodpovědný za převzetí scény od jevištní techniky, a také za přítomnost a připravenost dalších jevištních složek. Znamená to, že na každou odhalenou nedokonalost či nepřesnost upozorní kolegu, do jehož gesce onen „nedostatek“ spadá. Během zkoušení je organizační spojkou (někdy spíše kamenem „drceným“ několika mlýnskými kameny (úsměv) mezi režisérem, případně dalšími členy tvůrčího týmu (dramaturgové, hudební skladatelé, výtvarníci, choreografové, korepetitor, ...) a hereckým souborem, ale také lidmi zodpovědnými za výrobu scény, kostýmů, vlásenek, rekvizit a scénického osvětlení. Často při absenci asistenta režíre do jisté míry tuto funkci supluje. Spolupracuje i s tajemnicí uměleckého provozu na rozpisech jednotlivých zkoušek a o nečekaných změnách informuje všechny, kterých se změna může dotýkat.

Štěpán Goiš: Jelikož je to slovo opravdu pro mnoho lidí cizí, já osobně si pomáhám při vysvětlování své profese anglickým ekvivalentem „stage manager“, které je daleko srozumitelnější a jde si pod ním alespoň něco představit. Jinak by se dalo říct, že inspicient je takový styčný důstojník. Řídím jak zkoušky, tak i celé představení, aby proběhlo bez jediné chyby. Všechny, co se ten večer na inscenaci podílí, mám ve svých rukou a dbám na to, aby byli ve správný čas na správném místě. Je to vlastně jedna z nejzodpovědnějších profesí v celém divadle.

To zní jako docela náročná práce. Co je na ní nejtěžší?

David Vacke: Zvyknout si na to, že se tu a tam stanete hromosvodem uprostřed víru nervozity, která vládne především při finišování tvůrčího procesu. Ale na druhou stranu je pravda, že okolní stres ve mně dokáže vytvořit také solidní hromobití, jehož sílu v tu chvíli nejsem schopen příliš korigovat... To pak neznám bratra. Doslovně! Brácho, promiň...

Někdy také není úplně nejjednodušší kombinovat povinnosti inspicientské s úkoly hereckými. Během večera musíte neustále přepínat svoji pozornost, abyste někde něco neprošvihli a přitom na jevišti odvedli co nejlepší výkon. Třeba v Králově řeči mám hned po začátku vcelku komplikovaný vstup reportéra BBC, u kterého bych se, vzhledem k tomu o čem celé představení je, opravdu neměl nijak zadrhnout. Přitom těsně předtím volám na jeviště všechny herce, ve spolupráci s inspektorkou hlediště kontaktuji osvětlovače a zvukaře, a spouštím představení. Což ještě musím zahlásit přes mikrofon do šaten a už spěchám na druhou stranu jeviště, abych ze sebe dostal bezchybně všechna ta jména a funkce, které mi scénář předepisuje.

Štěpán Goiš: Pro mě je paradoxně nejtěžší ta dochvilnost. Čas je můj celoživotní nepřítel a stále se mi nedaří ho porazit. Jinak občas se vyskytnou situace, kdy musím řešit několik věcí najednou a všem vyhovět co nejefektivněji a pokud možno nejrychleji. Tohle se týká především generálních zkoušek, kdy jde „do tuhého“ a nervozita u všech členů inscenace pracuje (úsměv).

Co máte na této práci nejradši?

David Vacke: Když musím kolegyním zkontrolovat, zda mají správně upravenou garderobu. Povinnost je povinnost!

Štěpán Goiš: Na divadle je úžasná ta pestrost. Pořád pracuji na něčem novém, jiném. Zároveň poznávám pořád nové lidi z oboru, ať už jsou to režiséři, výtvarníci, či herci. Baví mě s nimi povídat o divadle a o umění, a vyměňovat si názory a postřehy.

Vzpomenete si na nějakou vtipnou historku ze zákulisí? Čím vás třeba kolegové, jak se říká „vypeklí“, nebo co se třeba tak úplně nevyvedlo?

David Vacke: Nemá cenu zastírat, že za tu dlouhou řádku let se mi již několikrát stalo, že jsem některého kolegu zavolal s tu menším či větším zpožděním. Nejhorší časové následky to mělo při představení pro děti v Letohradě, kde se musí pro herce chodit osobně do jedné hromadné šatny, která je až na druhé straně divadla, tedy od jeviště řádně vzdálená. A já zaregistroval absenci Vládi Doskočila jakožto krále až v okamžiku, kdy měl už být na jevišti. Když jsme se s určeným Vladimírem blížili asi po dvou minutách na „místo činu“, slyšel jsem – v improvizacích si vždy užívajícího – Zdeňka Kupku, jak vybízí děti, aby zavolaly pana krále, že pak už určitě přijde.

Štěpán Goiš: Jak už jsem se zmínil, mám problém s časem, a moje práce obnáší i to, že musím být na zkoušce jako první a všechno zajistit a připravit dle požadavků režiséra. Když jsem zkoušel svoji druhou inscenaci, Nájemníky s režisérem Zdeňkem Duškem, byl jsem z něj hodně nervózní a on si rovněž hodně zakládal na dochvilnosti a vyžadoval, abych byl v divadle alespoň patnáct minut před začátkem zkoušky. Někdy se mi to

nepodařilo a nebylo moc příjemné, potkat ho dvě minuty před začátkem zkoušky na přechodě před divadlem (úsměv).

Prozradíte, kdo z kolegů nejvíce „zlobí“? Například chodí pozdě?

David Vacke: Samozřejmě jako všude jinde je i v divadle někdo dochvilnější než druhý, někdo je zodpovědnější a jiný ohleduplnější či empatičtější. Ale až na nepatrné výjimky si to umíme vyříkat do očí. Jinak by to asi na jevišti nefungovalo. Ale hlavně mě těší, že dle interních povolebních rozhovorů zřejmě všichni ze souboru patří do té morálnější a inteligentnější poloviny našeho národa. Ovšem nemáme si nač stěžovat, máme se jako v pohádce – tam přece taky hrad pravidelně obsadí nějaká ta obluda. Teď jen vyčkat příchodu prince, který to naše zakleté království opět probudí.

Štěpán Goiš: Po předchozí odpovědi bych měl asi napsat, že já zlobím kolegy (směje se).

Je

Kříž u potoka, příběh lásky z tvrdého života horských samot

Adaptaci slavného románu
Karolíny Světlé Kříž
u potoka uvedeme v režii
Martina Františáka.
Premiéra se uskuteční
v sobotu 24. března.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

„Pláče anděl nad ďáblem, ale nemůže se s ním spřátelit, byť i chtěl, propast příliš velká mezi nimi zeje.“

Kříž u potoka je román Karolíny Světlé z roku 1868. Patří mezi pět románů, které vznikly od poloviny 60. let 19. století a v nichž Světlá zachytila obraz krajiny a lidí v Podještědí, kam se uchýlila po smrti jediné dcerky. Světlá se v tomto románu nechala inspirovat reálnou předlohou: děj i postavy vytvářela na základě vypravování ještědských známých a místa popsala podle skutečných míst, které objevila během svých procházek krajem. „Román Karolíny Světlé má většina z nás v povědomí ještě ze základní školy. Jde o osvěcenský román, naivistický pro dnešní dobu. Obsahuje ale dva silné příběhy, které by mohly oscilovat i s dnešním člověkem,“ říká režisér hry Martin Františák.

Hlavní hrdinkou je Eva, která odmítá lásku muže, který ji miluje, a snaží se napravit svého sobeckého manžela. „Je to příběh lásky z tvrdého života horských samot. Je to hra o víře, síle a vztahu. Příběh, který je nevídaně o nás – o lidech žijících v rozežrané době,“ poodkrývá dramaturgyně Markéta Špetíková.

„Slýchalat' za nocí těch strašlivých hlas pěstounův, kterak hlaholem sta zvonů kostelních čte z Písma svatého, že je pravé milování tvrdé jako peklo, neodolatelné jako smrt, že je nezáleží všecky na světě řeky a neuhasí všecky nebe a země vody, a ze srdce jejího šlehal nachový plamen milování takového. I volala všecky země řeky, a ony přihnůvše se s hrozným jakotem je zalíti nemohly, i volala všecky nebe i země vody, a ony na ně se vylily rachotem tisíce bouřek, ale nadarmo, neulily plamen srdce jejího.“

Hra pojednává o poslední generaci rodu Potockých. Rodu, který tíží skutky předků. Vražda a kletba. Je možné chmury a přízraky našich rodičů i dědů překonat? Prolomit temné vlny stínů minulosti? Dokáže lidská láska bojovat ve vztahu, kde se muž ženě před očima mění z milujícího anděla ve zvíře? I tyto otázky si kladé divadelní adaptace slavného vesnického románu, který nastuduje zkušený Martin Františák. „Režisér Martin Františák se Slováckým divadlem spolupracuje od roku 2002, mnozí mají v paměti jeho doposud poslední

inscenaci – Noru, která představitelce titulní role, Tereze Novotné, vynesla nejužší nominaci na Cenu Thálie,“ dodává ředitel Slováckého divadla Michal Zetel.

Kříž u potoka

Režie: Martin Františák, výprava: Eva Jiřikovská, hudba: Nikos Engonidis, pohybová spolupráce: Pavol Seriš, dramaturgie: Markéta Špetíková
Datum premiéry: 24. 3. 2018

Mezičas 2

Do Slováckého divadla přijede držitel Thálie Radim Vizváry

Blanka Šmejdovcová
šéfredaktorka

Mim, autor, režisér, choreograf a pedagog. To je Radim Vizváry. Patří mezi nejvýraznější mezinárodně uznávané osobnosti současného mimického divadla v Evropě. Je absolventem Hudební a taneční fakulty AMU v Praze, kde dosáhl nejvyššího, doktorského vzdělání. Je držitelem Ceny Thálie 2016 v kategorii Balet, pantomima nebo jiný tanečně-dramatický žánr za herecký výkon v představení Sóló, polské ceny Perla za autorské představení Lorca a mnoha dalších ocenění u nás, v Evropě nebo USA. Roku 2014 se stal členem významných osobností Oxford Encyclopedia. Ve Slováckém divadle předvede Radim Vizváry v neděli 8. dubna to nejlepší ze své pantomimické tvorby v představení Radim Vizváry: Sóló. „Návštěvníci uvidí unikátní průřez tvorbou Radima Vizváryho od klasické pantomimy k butó, od fyzické komedie až po současné mimické divadlo. Smát se i brečet, pak můžete bez jediného Radimova slova – k jeho umění totiž nejsou potřeba. Vyjádření je čistě tělesné a poji pohybovou virtuozitu s herectvím. Zkrátka uvidíte, co dnes znamená pantomima,“ zve na jedinečný večer manažerka divadla Jitka Honsová. Jako autor, režisér nebo choreograf má na svém kontě stovku představení a jako interpret představil svou uměleckou práci téměř v celé Evropě nebo v USA, Asii a Africe. Ve své vlastní tvorbě se nejvíce specializuje na pantomimu, rozvíjí ji do současné podoby a řeší problematiku nonverbálního divadla, a to i ve sféře pedagogické a teoretické.

„Vizváry je bezpochyby největší osobnost soudobého mimického divadla, která obsáhne jak jeho současnost, tak i jeho klasický odkaz.“
Ladislava Petišková, Taneční aktuality.cz

Kdo je Radim Vizváry

Radim Vizváry je spoluzakladatelem a ředitelem mezinárodního festivalu MIME FEST, uměleckým šéfem mezinárodního festivalu pouličního divadla v Táboře Komedianti v ulicích, spoluzakladatelem a členem souboru Tantehorse a uměleckým šéfem divadelního uskupení MIME PRAGUE. Spolupracuje s mnoha prestižními institucemi, např. NDT/Korzo Theatre v Haagu, University of Arts Helsinki a další. V Národním divadle v Praze vytvořil choreografie k inscenacím Z mrtvého domu, Juliette (Snář), Sen čarovné noci nebo režii operní grotesky Poprask v opeře. (zdroj: www.mimeprague.cz)

Simona Stašová přiveze Shirley Valentine

Bravurní komedie Shirley Valentine o hledání sebe sama je určena nejen ženám středního věku, ale všem, kdo mají rádi dobrou zábavu. Ve Slováckém divadle one woman show Simony Stašové uvedeme v neděli 20. května.

Shirley Valentine je jméno dívky, kterou ta současná, čtyřicetiletá matka rodiny a manželka počestného občana, už dávno není. I když se musí starat hlavně o to, aby život její rodiny žijící v Liverpoolu běžel ve vyježděných kolejkách, sny a touhy té dívky, kterou kdysi byla, v ní zůstávají. Snad proto podlehne návrhu své kamarádky a udělá něco, co se od ní neočekává – odjede na dovolenou do míst, kde se pěstuje vinná réva, do Řecka. A tam začíná nový život, nové dobrodružství, všechno to, co už považovala za ztracené. Bravurní komedie o hledání vlastní identity z dílny známého britského komediografa Willy Russella, jehož muzikál Pokrevní bratři obletěl celý svět a v repertoáru jej má i Slovácké divadlo, je určena nejen všem ženám středního věku, které pomalu ztrácejí životní elán, ale i všem divákům, kteří mají rádi dobrou zábavu. Navíc je skvěle napsané monodrama, v němž herečka ztvárňuje nejen Shirley, ale zároveň všechny postavy jejího mikrosvěta. Sama se vyjádřila, že

tahle hra je právě o tom, co touží říct teď v tuto chvíli. Nápomocen jí v tom byl brněnský režisér Zdeněk Kaloč. „Shirley Valentine je v každé z nás,“ tvrdí její představitelka. „V každé ženě, která vychovala děti, svědomitě plní své mateřské i manželské povinnosti, vaří, nakupuje, uklízí, chodí do práce a přesto, nebo právě proto, jí něco v životě chybí. Možná jí chybí ten člověk, kterým byla, než se vdala. Možná jí chybějí sny, které jako mladá holka měla, ale netroufla si je zrealizovat. Možná jí chybí docela obyčejný cit, který manželstvím okoral. Možná si potřebuje jenom s někým popovídat a ono není s kým. Shirley Valentine cítí, tak jako cítíme my všechny, že život ubíhá a ještě bychom třeba něco rády zažily. Něco. Dobrodružství. A sníme o tom, že nám někdo řekne, že ještě na dobrodružství nejsme staré,“ říká **Simona Stašová**, pro niž je Shirley Valentine jako stvořená a která podle svých slov dlouho čekala právě na takovou příležitost.

Je

Režisér Martin Františák: Věřím na intuici

Režisér Martin Františák se do Slováckého divadla vrací po pěti letech, kdy na uherskohradištských prknech inscenoval úspěšnou Noru Henrika Ibsena. Letos oživí na jevišti milostný příběh z horských samot Kříž u potoka. Premiéra se uskuteční 24. března.

Tereza Novotná
herečka Slováckého divadla

Tož vitaj, Francine, po (skoro na den přesně) pěti letech tady u nás. Co nového? A co starého už za tu dobu?

Jaj! Máme doma ročního Šimonka. To je nejlepší novinka. Pracovní jsem čtvrtým rokem šéfem Národního divadla v Brně. Myslím, že i tam je plno nového a živého divadla. Staré jsou některé umělecké ambice, které tragikomicky uklízím do kotelny. A myslím, že ubývá těch starých dobrých věcí okolo. Že jsme takoví stále více normální a někam se ženeme. Z toho je člověk – nově – více sám.

Kříž u potoka, důvod tvého dočasného zakotvení ve Slováckém divadle, a v hlavní roli žena, zase. Ve tvých inscenacích nic neobvyklého, spíš velmi častého. Proč?

Oj! Zase ta otázka. Každý chlap chce vytvářet slavné ženské osudy. Anebo při tom být. V každé autodílně je nalepená bohyňa na skřínce. Mě jenom ještě navíc, než to, co je vidět, zajímá její příběh. Tedy i to, co není vidět. Jsem veden zvědavostí neznalého pozorovatele.

Ne zřídka se herečky a herci z tvých kousků objevují v nominacích na různé divadelní ceny a některým se podaří je proměnit ve vítězství. Ne že by se divadlo dělalo kvůli tomu, ale že to potěší, je jasné. Jaké čáry máry k tomu používáš? Vedeš si nějaké statistiky?

Nevedu. Mě vlastně zajímá pravda v určitých tématech. Je to jako medicína – musíš poznat anatomii postavy, zkusit utvořit tělo, a čekat na to, jestli ožije. Když ožije, tak už je v tom jiný pracovník. Herec a světlo. Je to objev a dárek – tedy žádné čáry. Není to nějaké mé vítězství, ale zážitek. Když je živý, přesvědčí asi i umělecké poroty.

Jak přesvědčíš herečku, aby se na jevišti svlékla, obnažila? Jedna z mých divadelních nočních můr... V představení Je třeba zabít Sekala v Národním divadle v Brně, které jsem asi před rokem zhlédla, to působilo, že velmi snadno.

Já se stydím. A vlastně jsem to ani nepožadoval. V zákulisí na herečku zahartusila zkušenější kolegyně Drahomíra Hofmanová – „ty koziska musí ven“... a byly venku. Myslím, že režisér může chtít po hercích to, co umí sám. Tancovat na stole a rvát ze sebe hadry – proč ne. Ale nahý deklamovat věty z komunistického manifestu – fakt ne...

Jaký divadelní žánr je ti nejbližší a do kterého se už třeba nechceš nikdy pustit?

Stále více autorské věci. Mytické věci. Tragédie. Drama. Obdivuju lidi, kteří jsou mistry komedie. Nechci se do něčeho přetvářovat. Prostě – musím věci rozumět, umět v ní žít. Pak si s žánry pohrávám.

Jaký jsi divák?

Neviditelný a přející.

Při výběru inscenačního týmu se řídíš tím, kdo má zrovna čas nebo s kým máš chuť do toho jít? Často si režiséři kolem sebe hýčkají stejnou skupinu výtvarníků, autorů hudby, „pohybářů“, takovou rodinu, kterou si s sebou vozí. Jak to máš ty?

Taky mám okruh lidí. Známe se. Ale taky pravidelně okruh lidí rozšiřuji. Kdybych začal hladovět, budu jim všem volat a chodit do rodin na večeře. Čím širší okruh, tím pestřejší jídelníček.

A při obsazování rolí... Máš hned jasnou představu nebo se k té pro tebe nejlepší možné variantě prokoušeš?

Hledám. Věřím na intuici, znamení. Zajímají mě lidské vrstvy a zkušenosti herce... A nevěřím v sázky na ego a jistotu.

Jak ti je den po premiéře? A týden? Hostující režisér své dílko předá hercům a divákům a tradá. A mně vždycky přijde líto, že je tak najednou sám...

Jak kdy...často věci předělávám i po premiéře. Většina inscenací je ukryta v člověku navěky. Hodně věcí se díky zkoušení dozví. Prodírá se lidskými osudy od shora dolů a naopak. Pak jsi doma a někdo k tobě běží, jde a ty si říkáš, že je to všechno třeba jinak.

A co ten Kříž? Bude to kříž? Já se teda jako divák těším, jak to malé děcko, to bude něco pro mě.

Je to zadumaný příběh. Dost temný, ale má v sobě smíření. A k tomu se musíme prokopat přes všechny vrstvy předlohy. Kříž to je vždycky. Někdy zlatý a jindy bukový u cesty či u potoka. Ty prostě jsou nejzáhadnější.

Karolína Světlá kolem mě proletěla ve škole rychlostí světla, ale teď si na ní s vámi ráda pochutnám. Přeji vám zlom(te) vaz!

Kdo je Martin Františák

Režisér a dramatik a absolvent brněnské JAMU se narodil v roce 1974 ve Valašském Meziříčí. Studoval obory výchovná dramatika, herectví a režie, kde byl žákem Arnošta Goldflama, jehož stále považuje za svého guru. Po absolutoriu JAMU nějakou dobu žil na horské samotě, k divadlu se posléze vrátil jako umělecký šéf a režisér brněnského Divadla Polárka (2005–2007), později byl uměleckým šéfem ostravského Divadla Petra Bezruče (2007–2013), nyní je šéfem činohry Národního divadla Brno. Vedle toho je i vůdčí osobností amatérského souboru Jana Honsy v Karolince na Valašsku. Se Slováckým divadlem spolupracuje od roku 2002, kdy zde uvedl jednu z nejlepších frašek slavného francouzského komediografa Molièra Lékařem proti své vůli. V roce 2013 přivedl na jeviště úspěšnou Noru Henrika Ibsena s Terezou Novotnou v hlavní roli, která byla za svůj výkon nominovaná na Cenu Thálie.

Jak to vypadalo na zahajovací zkoušce Kříže u potoka?

Do zákulisí přípravy nové inscenace můžete nahlédnout ve fotogalerii Marka Malůška.

Všichni u jednoho stolu. Ředitel Slovenského divadla Michal Zetel zahajuje zkoušení inscenace Kříž u potoka.

Režisér Martin Františák spolu s výtvarnicí Evou Jiříkovskou představují návrh scény.

Soustředění. Martin Hudec a Monika Horká bedlivě naslouchají režisérovi.

Dramaturgyně Iva Šulajová a osvětlovač Ivan Vacke

V roli Józy Potockých se objeví exkluzivní host, herečka Drahomíra Hofmanová.

V plné síle. V Kříži u potoka se objeví velká část souboru Slovenského divadla.

DODAVATEL HUTNÍHO MATERIÁLU

www.babca.cz

Bude

Příběhy první světové války ožijí v autorské koláži

Autorskou koláž *Kdy bude po válce* připravuje se slováckými herci režisérka Zoja Mikotová spolu s dramaturgyní Ivou Šulajovou. Premiéra je naplánována na konec dubna.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

„Naše koláž vycházející z autentických zápisků, dopisů a vzpomínek chce postihnout některé lidské stránky běžného válečného života v posledních letech vlády císaře Františka Josefa I., zejména příběhy žen a dětí, jež se často nedobrovolně staly, ze dne na den, hospodáři a živiteli rodiny či předčasně dospělými,“ přibližuje novinku dramaturgyně a spoluautorka hry Iva Šulajová.

„O tématu první světové války jsem věděla a přemýšlela docela dlouho,“ říká režisérka Zoja Mikotová, která se do Slováckého divadla vrací už popáté. „Chceme, aby téma hry zůstalo vážné, ale ne jenom děsivé. Aby bylo i citové a diváka se dotklo,“ poodkrývá.

Platilo i za války mocnářovo: „Vše pro dítě!“? A jak zněla odpověď na často pokládané otázky: „Kdy bude po válce?“, „Dokdy bude trvat?“. „Do švestek“ mysleli někteří, „do Vánoc“ soudili jiní. I tyhle otázky si klade nová inscenace. „Původní ‚červencové dobrodružství‘ roku 1914, jak mnozí nadšení mladí vojáci chápali nástup do armády, se však nakonec překvapivě protáhlo a bezprecedentně rozrostlo. Podle některých badatelů se lidská společnost po tzv. Velké válce už nikdy nevrátila do etických poměrů před rokem 1914 a civilizizační úpadek například v oblasti morálky a etiky se otevřel právě v atmosféře válečného či bezprostředně poválečného

světa, kdy dříve okrajové lidské chování se stalo normou,“ říká Iva Šulajová.

Hra nepřímě připomíná i letošní „osmičkový“ rok, který měl pro Čechy i v minulosti zvláštní význam a mnoho osudových historických událostí se odehrálo právě v roce s posledním číslem osm. „Osmička je údajně magickým, osudovým či dokonce karmickým číslem. Česká historie má asi čtyřicet osudových osmiček, což je podle historiků nad statistickou míru hodně. Osudovost některých z nich

ti zralejší z nás poznali na vlastní kůži. V roce 2018 oslavíme velké kulaté jubileum významné ‚osmičkové‘ události. Před sto lety, v roce 1918, skončila první světová válka a vznikl samostatný československý stát,“ doplňuje dramaturgyně. „Osmičky jsou důležité, ale nekončí to jimi,“ dodává Zoja Mikotová.

Téma hry režisérka spolu s dramaturgyní Ivou Šulajovou zpracovávala nejen s ohledem na Uherské Hradiště, ale celý kraj. „Chceme ale, aby naše koláž nebyla jen historickým obrazem

toho, co bylo, ale aby promlouvala i k dnešnímu člověku. Pro sebe jsme si hru nazvaly jako emocionálně-surreálnou koláž,“ uzavírá Zoja Mikotová.

Kdy bude po válce

Režie: Zoja Mikotová, výprava: Juliána Kvíčalová a Markéta Šlejmarová, hudba a hudební nastudování: Zdeněk Kluka, korepetice: Petr Čagánek, dramaturgie: Iva Šulajová
Datum premiéry: 21. 4. 2018

Bude

„Je úžasné, že mnoha lidem není lhostejná tato doba,“ říká Zoja Mikotová

Režisérka Zoja Mikotová se letos do Slovákého divadla vrací už popáté. Na konci dubna uvede na uherskohradištském jevišti ve světové premiéře původní autorskou koláž *Kdy bude po válce*.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

„Když se řekne Slováké divadlo, vždy vidím před sebou tu zvláštní budovu... a co se s ní spojuje v mých vzpomínkách či představách... toho je moc! Od konkrétních situací a setkání až po jemné pocity, které se snad ani vypsat nedají. Vždy vzpomínám na Slováké divadlo s velkými sympatiemi.“

Zoja Mikotová

Paní režisérko, zajímalo by mě, odkud se vzal nápad vrátit se ve vaší připravované autorské koláži k tématu první světové války? Co vás inspirovalo?

Před třemi lety mi bylo umožněno ve Slovákém divadle scénicky zpracovat Deník Anne Frankové. Za tu možnost jsem byla velmi vděčná, obdivovala jsem vedení divadla za to, že mu nejsou lhostejné otázky palčivé minulosti, že se nebojí do svého dramaturgického plánu zařadit titul, který není ani dramatický, ani prvoplánově zábavný. Tehdy před třemi lety, po premiéře Deníku Anne Frankové, mi bylo nabídnuto

vytvoření inscenace s tématem první světové války. Převládala u mne radost z možnosti opětovného setkání, opětovné spolupráce s divadlem, které mám velmi ráda. Vlastně jsem se i těšila na možnost poznávat nová fakta, snad si i něco osobně ujasnit... Velmi mně pak inspirovaly rozhovory s panem profesorem Antonínem Přídalem, rozmluvy nad jeho knihou *Potulky* knihami a časem... zůstalo však mnoho nedopovězeno a ani malý květináček s tušenou zchumlanou protěží, kterou přivezl můj dědeček mé babičce z Tyrol v době dávné, kdy se teprve měl narodit můj tatínek... mi moc neprozradil.

Jak složité nebo náročné bylo nashromáždit dostatek informací pro napsání hry?

Shromáždit podkladové materiály k napsání scénáře však nebylo až tak těžké. Už k výročí roku 1914 bylo vydáno mnoho publikací mapujících tuto problematiku, je úžasné, že mnoha lidem není lhostejná tato doba. Patřím ke generaci, které byla podstata 1. světové války dezinterpretována, její rozsah i význam zamlčován... Její rozsah i dopad je tak rozsáhlý, a tak komplikovaný, že není možné jedinou inscenací vše obsáhnout. Doufám, že však lze vyjádřit nelhostejnost, obdiv a lásku.

První světová válka skončila právě před sto lety, v roce 1918, kdy také vznikl samostatný československý stát. Česká republika si letos připomíná více takzvaných „osmičkových“ událostí. Byl tento fakt jedním ze zásadních kritérií pro vznik hry?

„Osmičkový fakt“ pro mne v tomto případě nehrál žádnou roli, téma Velké války, jak bývá první světová válka rovněž nazývána, bylo pro nás primární. Tím bych ráda zmínila i spoluautorku scénáře Ivu Šulajovou. Píšu výše o složitosti a komplikovanosti celé problematiky, pro mne je to pole mnoha číslic a dat, která snad ani nemají konce...

Hra bude, podle toho, co vím, vycházet z autentických zápisků, dopisů a vzpomínek... Můžete prozradit víc, o čem *Kdy bude po válce* bude?

Na tuto otázku se mi opravdu těžko odpovídá. Za námi je přípravné období inscenace, sběr historických i literárních materiálů... také rozhodování o tom, jaký bude náš úhel pohledu na danou problematiku. Před námi jsou však ty nejdůležitější části procesu vzniku inscenace... Skrze bytí herců a využití všech

vyjadřovacích inscenačních možností, vytvořit jevištní tvar, který bude dovršen interakcí s diváky... Je to řečeno trochu „šroubovaně“, ale je to tak. A tak si mohu v tuto chvíli přát, že se diváci s námi zamyslí nad tím, *Kdy bude po válce*, že budou mít soucit s těmi, kteří v tomto problému byli, že pochopí náš obdiv k nim i další city...

Při setkání inscenačního týmu jste mimo jiné řekla, že chcete, aby výsledná inscenace nebyla jen historickým obrazem toho, co bylo, ale aby hra promlouvala i k dnešnímu člověku. Jak chcete takového výsledku docílit?

To, co tak pěkně citujete, řekla paní dramaturgyně Iva Šulajová. A já ji obdivuju za její schopnost pojímat problémy v souvislostech možností divadla i společnosti. Nemám ve zvyku

takto formulovat myšlenky. Při přípravě každé inscenace, pro kterou jsem se svobodně rozhodla, věřím, že když není její téma lhostejné mně, nebude lhostejné ani hercům a pak následně ani divákům... Jak tedy docílit výsledku? To je asi na dlouhou teoretickou úvahu. Zatím podám zprávu o spolupracovnících, kteří jsou určitě pro budoucí diváky přitažlivým magnetem: o lvě jsem se již zmínila, a že hrají herci Slovákého divadla je také jasné! Hudebně s námi spolupracuje Zdeněk Kluka a výtvarně Juliana Kvícalová a Markéta Šlejmarová. Právě akustické a vizuální pojetí inscenace v mnohém umocňuje vnímání diváků. Spoluvytváří emoce, které jsou nadčasové.

Děkuji za rozhovor a přeji hodně zdaru a sil do práce!

Mezičas 3

Obrazy Michaela Kadlečka ve Slováckém divadle

Sté výročí konce první světové války připomene, krom inscenace *Kdy bude* po válce režisérky Zoji Mikotové, rovněž výstava cyklu obrazů nazvaného „Šťasten je ten, kdo zapomene na všechno, co už nelze změnit. Je opravdu šťasten ten, kdo zapomene...?“, jež bude ve Slováckém divadle k vidění od 21. dubna.

Markéta Špetíková
dramaturgyně divadla

Na obrazech malíře Michaela Kadlečka nenalezneme žádné „dramatické válečné výjevy“, dokonce ani žádné postavy či tváře. Nepokouší se evokovat tehdejší události a prožitky, soustředí se na to, co přetrvalo – ačkoli ne vždy ve zjevné podobě. Na velkých plátnech (190x230) Kadleček zobrazuje krajinu – krajinu, která nese paměť. „Krajina totiž přes veškeré změny přetrvává, je stále místem, kde se to stalo. Jde jenom o to, jestli chci cítit, že se tam cosi odehrálo. Je dokonce jedno, že nevím přesně, co se tam stalo,“ píše Kadleček o svém cyklu. Strohé tabulky malované podle skutečných smaltovaných cedulek z čestného pohřebiště vojáků první světové války na Olšanských hřbitovech nás informují, že tyto krajiny jsou současně místem, kde zemřeli František Folta, Josef Fromm či Ladislav Löw, vojín a dva pěšáci české, německé a židovské národnosti. „Od června roku 1997 se mi do rukou dostávaly skoro výhradně knihy a dokumenty popisující osudy lidí v obou světových válkách, ani ne snad proto, že bych je sám vyhledával, spíše jsem měl někdy pocit, že si mě trochu ‚vybírají samy,‘“ popisuje Michael Kadleček vznik cyklu. „Příběhy se mi kupily, skoro každý z nich mně začal připadat důležitý a zaznamenání hodný a pomalu se mi z nich začal vytvářet celkový dojem, pocit – snad soucit s tolika anonymními, zbytečně tragickými osudy, ve kterých bylo tolik utrpení, že si to ani nelze v plné míře představit, osudy, které křičí, stojí-li osamocené

vytaženy z nepřehledné záplavy příběhů, ale které se bez užítu ztrácí a stávají zbytečnými v mohutném nečitelném proudu velkého lidského příběhu, který sice může překvapit vysokými čísly statistik, ale není schopen dost intenzivně předat zkušenost, kterou v sobě jednotlivé osudy nesou.“ Posléze získal Michael Kadleček i dva dosud nepublikované deníky. Autorem jednoho z nich byl Bedřich Svárovský, který bojoval v letech 1914–1917 na srbské a pak také ruské frontě. Druhý si zapisovala Kateřina Olivová, Židovka, která během druhé světové války ztratila v koncentračních táborech celou rodinu, sama ve čtrnácti letech prošla Terezínem a Oderanem a jako jediná z desetičlenné rodiny přežila. „Tyto věci dnes stojí v pozadí nebo na okraji zájmu, přestože mají stále značný dopad na naši současnost (předsudky vůči Němcům a Židům, které stále velmi silně přetrvávají; snůška lží a sebeklamů vycházejících z neznalosti historie vlastního národa; devastace Sudet, které část současného obyvatelstva necítí jako svůj tradiční domov; a mohl bych pokračovat...),“ poznamenává Michael Kadleček. „Překvapilo mě, jak málo by stačilo, aby tyto příběhy nenávratně zmizely ze světa, a mám pocit, že by zmizet neměly.“

(Informace pro tento článek jsme čerpali z textu Michaela Kadlečka k vystavovanému cyklu obrazů a z rozhovoru Adama Drdy *Kdo mlčí, je spoluviník*, který byl publikován v *Revolver Revui* č. 99/2015.)

„Poměrně často se setkávám s názorem, že je třeba vycházet sám ze sebe, z nulového bodu, být zcela otevřený novým věcem, využívat v plné míře nejnovějších informací, vymanit se ze ‚strnulých dogmat evropského myšlení‘ a historických zátěží. Ani to nevypadá na první pohled tak špatně, jak špatně a povrchně to bývá realizováno. Myslím si, že je chyba, že slova vlast nebo národ zní dnes pateticky a prázdně. Nejde mi samozřejmě o nacionalismus, spíš o vědomí vlastních kořenů, o chápání kontinuity vlastního vývoje, a tím i o vědomí svázanosti s určitým místem, určitou skupinou lidí, o lepší pochopení sebe sama. Bez tohoto vědomí a pochopení lze až příliš snadno sklouznout k nekoncepčnímu a nesmyslnému přebírání cizích vzorů, které nezapadají do celku a zůstávají ležet vytržené a nezapojené jako překážka, která zneusnadňuje a narušuje přirozený vývoj a zbavuje ho plodné rozmanitosti, uniformuje ho.“

(Michael Kadleček)

Kdo je Michael Kadleček

Michael Kadleček (*1968) tvoří malby, kresby, grafiky, dětské ilustrace. Mezi lety 1990–1993 vyučoval literaturu a estetiku na gymnáziu. V letech 1994–2000 studoval na Akademii výtvarných umění v ateliéru monumentální tvorby prof. Aleše Veselého. Je zastoupen v soukromých sbírkách v Čechách, na Slovensku, v Anglii, Belgii, Švýcarsku, ve Francii či ve Spojených státech. Vystavoval v Čechách a v Německu. Dlouhodobě se věnoval sudetské historii a podílel se také na snáhách o zamezení plánované těžby čediče, která by zničila podještědskou krajinu kolem hory Tlustec a způsobila vysychání studní. Od roku 2000 žije na Vysočině.

Březen			
1. čtvrtek v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SlořÁCKÉ DIVADLO	Zř UNESCO UH
1. čtvrtek v 19.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic		B
2. pátek v 19.00	Ray Cooney 1+2=6 (Jeden a dvě je šest)		
3. sobota v 16.30	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SlořÁCKÉ DIVADLO	Zř UNESCO UH
3. sobota v 19.00	Fedor Gál @ Matěj Přes ploty		R
3. sobota v 19.30	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SlořÁCKÉ DIVADLO	Zř UNESCO UH
6. úterý v 17.00	Alřbřeta Michalová Autista – Moje zatracené nervy!	uzavřené představení	Malá scřna
6. úterý v 18.00	Alois Jirásek Vojnarka	30. repríza	T
8. čtvrtek v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SlořÁCKÉ DIVADLO	Zř UNESCO UH
8. čtvrtek v 19.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic		X
9. pátek v 10.00	Anne Franková Deník Anne Frankové		ř
10. sobota v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SlořÁCKÉ DIVADLO	Zř UNESCO UH
10. sobota v 19.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic		G
11. neděle v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SlořÁCKÉ DIVADLO	Zř UNESCO UH
11. neděle v 19.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic		H
13. úterý v 18.00	George Abbott, Richard Bissell, Richard Adler, Jerry Ross Hra o pyřama		E
14. středa v 17.00	Pierre de Marivaux Faleřné nařeptávání		V
15. čtvrtek v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SlořÁCKÉ DIVADLO	Zř UNESCO UH
15. čtvrtek v 19.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic		Q
16. pátek v 19.00	David Seidler Křalova řeč		
17. sobota v 19.00	Čaroline Smithová Čarodějnice v kuchyni	SlořÁCKÉ DIVADLO	Malá scřna
17. sobota v 19.00	Pierre de Marivaux Faleřné nařeptávání	přelořeno z 16. 12. 2017	A 2017
21. středa v 18.00	Alois Jirásek Vojnarka		U
21. středa v 19.00	Alřbřeta Michalová Autista – Moje zatracené nervy!		Malá scřna
22. čtvrtek v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SlořÁCKÉ DIVADLO	Zř UNESCO UH
22. čtvrtek v 19.00	Fedor Gál @ Matěj Přes ploty		K
23. pátek v 10.00	Karolína Světlá Kříž u potoka	veřejná generální zkouřka	
24. sobota v 19.00	Karolína Světlá Kříž u potoka	premiěra	P
25. neděle ve 14.00	Vřt Peřina Český Honza	host SD: Divadelní soubor LokVar	Pohádka 14
25. neděle v 17.00	Vřt Peřina Český Honza	host SD: Divadelní soubor LokVar	Pohádka 17
26. pondělí v 8.45	Vřt Peřina Český Honza	host SD: Divadelní soubor LokVar	ř
26. pondělí v 10.30	Vřt Peřina Český Honza	host SD: Divadelní soubor LokVar	ř
26. pondělí v 19.00	Karolína Světlá Kříž u potoka		Y
27. úterý v 10.00	Karolína Světlá Kříž u potoka		Senior 2
28. středa v 17.00	David Seidler Křalova řeč		O
28. středa v 18.00	Čaroline Smithová Čarodějnice v kuchyni	SlořÁCKÉ DIVADLO, 30. repríza, uzavřené představení	Malá scřna
29. čtvrtek v 19.00	David Seidler Křalova řeč		

Duben			
3. úterý v 18.00	Alois Jirásek Vojnarka		E
3. úterý v 19.00	Alřbřeta Michalová Autista – Moje zatracené nervy!	přelořeno z 25. 1. 2018	Malá scřna
5. čtvrtek v 19.00	Karolína Světlá Kříž u potoka		J
5. čtvrtek v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SlořÁCKÉ DIVADLO, přelořeno z 1. 2. 2018	Zř UNESCO UH
6. pátek v 10.00	Frantiřek Hrubín řpalíček verřů a pohádek (O Květuřce, zahrádce a babici řimici)		ř
7. dubna v 16.30 a v 19.30	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SlořÁCKÉ DIVADLO	Zř UNESCO UH
7. dubna v 19.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic		L
8. neděle v 19.00	Radím Vizváry Sólo	host SD: přední český mim, držitel Ceny řhálie 2016	
9. pondělí v 9.30 a v 11.00	Radím Vizváry Pejprbój	host SD: přední český mim, držitel Ceny řhálie 2016	Malá scřna – ř
9. pondělí v 10.00	Karolína Světlá Kříž u potoka		Senior
10. úterý v 18.00	Alois Jirásek Vojnarka	derniěra	S
10. úterý v 19.00	Alřbřeta Michalová Autista – Moje zatracené nervy!	80. repríza	Malá scřna
11. středa v 17.00	Pierre de Marivaux Faleřné nařeptávání		N
11. středa v 18.00	Čaroline Smithová Čarodějnice v kuchyni	SlořÁCKÉ DIVADLO	Malá scřna
12. čtvrtek v 19.00	Karolína Světlá Kříž u potoka		B
12. čtvrtek v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SlořÁCKÉ DIVADLO	Zř UNESCO UH
12. čtvrtek v 19.00	Koncert Jana řpáleného a Petra Římského		Malá scřna
13. pátek v 10.00	Anne Franková Deník Anne Frankové		ř
14. sobota v 19.00	Karolína Světlá Kříž u potoka		C
14. sobota v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SlořÁCKÉ DIVADLO	Zř UNESCO UH
18. středa v 19.00	George Abbott, Richard Bissell, Richard Adler, Jerry Ross Hra o pyřama		
18. středa v 19.00	Čaroline Smithová Čarodějnice v kuchyni	SlořÁCKÉ DIVADLO	Malá scřna
19. čtvrtek v 19.00	Fedor Gál @ Matěj Přes ploty		D
19. čtvrtek v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SlořÁCKÉ DIVADLO	Zř UNESCO UH
20. pátek v 10.00	autorská koláž Zoji Mikotové a Ivy řulajové Kdy bude po válce	veřejná generální zkouřka	
21. sobota v 19.00	autorská koláž Zoji Mikotové a Ivy řulajové Kdy bude po válce	premiěra	P
22. neděle ve 14.00	Josef Kolář, Petr Prchal, Marek Eben Kocourek Modroočko	host SD: Divadlo loutek Ostrava	Pohádka 14
22. neděle v 17.00	Josef Kolář, Petr Prchal, Marek Eben Kocourek Modroočko	host SD: Divadlo loutek Ostrava	Pohádka 17
23. pondělí v 10.00	Josef Kolář, Petr Prchal, Marek Eben Kocourek Modroočko	host SD: Divadlo loutek Ostrava	ř
23. pondělí v 19.00	autorská koláž Zoji Mikotové a Ivy řulajové Kdy bude po válce		Y
23. pondělí v 19.00	Matt Charman Večer na psích dostizích	SlořÁCKÉ DIVADLO	Klub Mír UH
24. úterý v 10.00	autorská koláž Zoji Mikotové a Ivy řulajové Kdy bude po válce		Senior 2
25. středa v 17.00	David Seidler Křalova řeč		M
26. čtvrtek v 19.00	autorská koláž Zoji Mikotové a Ivy řulajové Kdy bude po válce		X
27. pátek v 19.00	Michael Cooney Nájemníci		
28. sobota v 19.00	autorská koláž Zoji Mikotové a Ivy řulajové Kdy bude po válce		A
29. neděle v 16.30 a v 19.30	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SlořÁCKÉ DIVADLO	Zř UNESCO UH
29. neděle v 19.00	Fedor Gál @ Matěj Přes ploty		F
30. pondělí v 10.00	Carlo Collodi Pinocchio	host SD: Umělecká agentura Pierrot	ř

Počasí

Divadelně meteorologický model pro měsíce březen a duben

Z meteorologického hlediska jsou tyto dva měsíce komplikované a nestálé.

Slunce, déšť, sníh, ranní mrazíky – to vše je možné. Nic na tom nemění ani fakt, že 1. března začíná meteorologické jaro. Dokonce ani astronomické jaro, takzvaná jarní rovnodennost, které začíná 20. března v 17 hodin a 15 minut, nemusí nutně znamenat výrazné oteplení.

Chronicky známá pranostika, březen, do Slovákého divadla vlezem, duben, ještě tam budem, se jeví jako příjemná alternativa k deštivému počasí a počínající jarní únavě.

Doporučuji ze Slovákého divadla pokud možno vůbec nevycházet, a to hlavně 23. března.

V tento den na Slovácko dorazí silná tlaková výše z Podještědí režírovaná Martinem Františkem a s ní spojená abnormální blesková aktivita. V takových klimatických podmínkách je pravděpodobnost zásahu bleskem téměř stoprocentní, a to především v okolí Kříže u potoka. Karolína Světlá o tom ví své.

Pokud budete mít tu smůlu, že to do vás praští, tak se s největší pravděpodobností proberete až 21. dubna a zjistíte, že jste prošvihli nejen narozeniny T. G. Masaryka a březnové reprízy Vojnarky, ale také Velikonoce. Možná budete po téměř měsíci v kómatu trošičku zmatení a nebudete chápat, proč se všichni kolem vás ptají: „Kdy bude po válce?“ V takovém případě nepropadejte panice a zeptejte se Zoji Mikotové, určitě vám ráda odpoví.

Celkově by se ale dalo konstatovat, že měsíce březen a duben budou teplotně i umělecky nadprůměrné.

Ale dle mého názoru není třeba podléhat přehnané euforii, vždyť Vánoce jsou téměř za dveřmi.

Krásné jaro vám přeje
David Vaculík

Kde nás můžete sledovat:

facebook

instagram

twitter

youtube